

IZABRANE PJESME

Zoran Hercigonja

IZABRANE PJESME

autor: Zoran Hercigonja

IMPRESSUM:

Autor: **Zoran Hercigonja, mag.edu.inf.**

Web: **zoran-hercigonja.webnode.hr**

E-mail: **zoran.hercigonja@gmail.com**

Nakladnik: **Vlastita naklada autora**

Graf. priprema: **Zoran Hercigonja**

Mjesto i godina

izdavanja: **Imbriovec Jalžabetski 45c, 2018. godine**

Br. stranica: **24**

Uvez i format: **Meki, A5**

ISBN 978-953-8200-11-3

SVI TI KRASNI RAJEVI

Zadah livadnoga cvijeća,
nošen povjetarcem ljetnog sutona,
šum lišća sa susjednih šuma,
nošen uzdahom malih bregova.

Jutarnja biserna rosa i
mlado, tek sviježe rođeno sunce
koje obitava u krošnji istoka;
večernja serenada ptica
i zveckanje crkvenog zvona
i šarena leptirova krila
i divne modre oči neba
i plač podbuhlih oblaka,
vrpca su u kosi zemaljskog Edena.
Zirkanje sunca na umoru
preko planinske šije,
gledanje u ogledalo morskih valova,
u tanku liniju, gdje se nebo
u ne tako dalekoj daljini,
spaja i miluje dlakava zemaljska leđa.

Brojni trenuci tišine,
brojni trenuci osame,
brojni trenuci mira,
brojne meditacije i kontemplativni
zanosi,
biser su u kruni zemaljskog Edena.
Raj nije na nebu, već u srcu čovjeka.

[IZ ZBIRKE "KRHOTINE
STAKLA" 2017. GODINE]

ZAMELA NAS LJETA

Zamela nas ljeta,
godine, desetljeća, stoljeća zavodilje
kao vjetar ljetne oluje;
digao se prah do oblaka!
grči se utroba od trudova hore.
Pregazilo nas je vremena more,
sjajna dijadema,
spala je s glave i pokopali nas zidovi
vode,
ginemo zajedno s egipatskom vojskom
u jarku zaborava,
svi mitovi, vještice i čarolije, sve je
progutalo vrijeme.
Svi! ostarjeli su i postali kosti od
pepela i praha, sve!
pobijedilo je lice Hore i proždrla usta
vječite tišine.

[IZ ZBIRKE “VRLETNE STRMINE” 2017. GODINE]

NA OBALI GRADA

Na obali opustošena grada,
već vjekovima kidam karike lanaca.
Probijam se kroz bure i mećave,
uspinjem se uz jaku struju vodopada,
lomim krila vjetrenjačama,
otimam se iz naručja krvožednih sirena.
Sunce je već odavno zašlo nad samrtnom
posteljom
moga daha.

Na obali nekdanjeg grada, zasadio sam
suhi cvijetak nade da raste na spaljenome tlu,
da živi i umire i posljednjim dahom zuri u zvijezde,
gdje nekoć bio je njegov dom.

Na obali opustošena grada
već vjekovima zidam i gradim i kidam
i rušim bedeme golog života.
Na obali opustošena grada
već vjekovima čekam i čekam svoj smrtni čas.

[IZ ZBORNIKA POEZIJE MEĐUNARODNOG FESTIVALA
POEZIJE "MESOPOTAMIJA 2017."]

KUGA

Gine priroda.

Smrt je sve bliže

otajstvu moći njene.

Umire, odlazi, gine, uzmiče,

svako bogatstvo, svaki ures.

I ptice nebeske, sve urese od zlata,

odnijele su sa sobom na topli jug.

Šarena krila leptirica, progutale

su ralje jutarnjeg mraza.

Vrane, crne kao čađa, kao noć,

vrane, nasrnule su krilima

od ametista na golotinju krošnje.

Sve, progutala je tama.

Sve, prekrila je sjena gorostasa noći,

sve, zaslijepila je mrena magle,

ona odlazi...uzmiče...jenjava...

skapava...ostavlja me sama.

[IZ ZBIRKE "OKAMINE" 2017. GODINE]

SVA LICA MAGLE

Magla...

U magli su duše,

magla...

Taj divan vonj magle.

Sljepila se s mojom dušom, ovila među niti svilene

ta divna esencija Hada.

Magla...

Glas i prilika prošlih svjetova,

dalekih svjetova čovjekove misli.

magla...

U magli su sjećanja mrtvih,

njihovo breme, njihov grijeh.

Magla...

Mrena na očima smrtnika,

sjena sputavanja.

Iz šumarka, širi se magla;

duše vjekova šutnjom govore.

magla...

Tajanstveni glas žive Supstance.

Magla... bijlosiva mrena svijeta.

Taj divan vonj magle!

Magla, lomača čitava svijeta,

magla, grob čovječanstva,

magla, dim mrtvacu od zemlje

prema nebu.

[OBJAVLJENO NA PORTALU
"STRANE" 2017. GODINE]

APATRID

Gdje da savijem gnijezda u krošnji svijeta,

gdje da odmorim dušu bolnu,

gdje da sklonim srce vruće!?

gdje da nađem sebi mjesto podno nebesa?

Kako da ugodim nitima duše,

kada ona žudi za zrnjem nebeskih zvijezda,

kada ona ljubi svo blago drugoga svijeta.

Grlio sam svijetlo zvijezde

rukama snova;

cjelivao žarkim poljupcima nebeski svod

i sazviježđa

i vrelim suzama nosio lice mjeseca.

Dizao sam ruke do neba,

do rajske krošnje i Svetinje,

spavao među oblacima,

grlio sunce i anđele.

I opekla me vatra hladnog mjeseca;

srebrni osmijeh, spalio je krila

i sada lebdim kao bajna vila

na trepavicama starosti,

na varmeđi svjetova.

Gdje da savijem gnijezda...

[OBJAVLJENO NA PORTALU
"METAFORA" 2017. GODINE]

RAĐANJE SVIJETA

Rodilo se dijete,

porodila se smrt;

Po Adamovu stegnu

kročila u svijet

patnja i bol,

muka i strah,

bodljika i trn.

Ne budi se dijete!

Spavaj!! (Ljepše je u snu!)

Snivaj, leti s anđelima

i ne koračaj po spaljenome tlu,

po pepelu, prahu i žeravici.

Budi gdje jesi sad.

Sjaj zvijezda, isti je,

bio na svijetu il u utrobi (znaj).

Dobrodošlo milo dijete

u porođajne muke odra života.

[OBJAVLJENO NA PORTALU "NARATIVA" 2017. GODINE]

<BALKANSKI IDEALI>

| Društvo koje živi pljačkajući samo sebe |

Zaratile se plemena pod hladovinom
svojih nacionalnih insignija.
Na pomolu crna ljutnja
Koja zamračila je prosuđivanje.
Bazen mutne vode i skrhanе statue.
Odbijam vjerovati da spomenik može biti nevin.
Znojni ždrijepci razmeću se sjemenom.
Sveti Franjo propovijeda hipnotiziranim pticama,
A duga ruka svadi pijetlove.
Glupost mi nježno masira mozak.
Iskopajmo si međusobno oči i popišajmo se u očne duplje.
Predajte mi svoje misli,
Naredila je Sjena
Gledajući ta smetena dječja lica.

| Pljačkajući samo sebe društvo živi |

</BALKANSKI IDEALI>

[OBJAVLJENO NA PORTALU ZIN DAILY U KONKURENCIJI ZA ZIN NAGRADE 2017. GODINE]

OSUDA-ODLUKA

Hodala je uspravno tek nedavno ispražnjene maternice;

Miris krvi privlačio je predatore,

Iza zastora, kukavni pogledi puzali su za njom

Puni osude i užasa.

Bijela vjenčanica oprana crnom tintom ispraznosti

Postala je korota.

>>>Skalpel<<<->>>Abortus<<<->>>Jurisdikcija<<<

[OBJAVLJENO U ČASOPISU "KNJIŽEVNOST UŽIVO" 2017.
GODINE]

BURE USPOMENA

Zavija vjetar, kao grlo divlje zvijeri,
tresu se zavjese i prozori od rike,
i drhću zidovi od straha i siline,
propuh sjećanja, dotiče me i zove.

U samotnom kutu, kao zabačena knjiga ili izgubljena stvarca,

povijen u tuste brokatne plahte sjete,
utapam se u valovima gorkosti i gorčine,
umirem u tišini, mili moj svijete.

Srebro mjesečine, svilene tapete zida tka
i pustoši ionako pustu dušu bez okrijepe, bez sna.
Gutam tugu i kamenite misli,
bolno srce riče pod okaminom mrtva sjećanja.

Mene bole misli
i steže u grlu suza za starim vremenima,
plačem i slamam se za starinama;
mene guše primisli
i duhovi prošlosti,
sve mrtve duše,
svi događaji i živi plamovi.

Ja tražim srce u dubini duše,
krajeve svoga zlatnog djetinjstva,
svoja krila početaka,
svoje suše i poplave.
Ja tražim mir i svoga srca plam,
u razlomljenim ljušturama svoga življenja
i želim biti sam
u dolini svojih sjećanja.

[OBJAVLJENO U ČASOPISU "ZVEZDANI
KOLODVOR" 2017. GODINE]

Tražimo utjehu u pukotinama života,
tražimo nit koja ostavila nas je (misteriozno se makla)

tražimo zrnce u brazdi stijenja.

PJEV SLAVUJA

Kad mi dah zastane u grlu
I crnina ispuni snove,
Ugledat ću veliko sjajno drvo
I na njem jabuku zlatne kore.

Ostat će mi samo sjenka,
Što se surva u dolinu zvjezda,
Samo bol dušeka saliven u dubinu zjenka,
Lovim žar ptica gnijezda.

Igram se lovice, skačući s krije sa na krijes,
Nosi me svaka sunčeva zraka,
Budim se treptajem Fenjera,
Jezdim dolinom krvavog maka. Razbijam drveni lijes,
Izranjam iz dna,
Obuzdavam svoje naravi bijes,
Otkrivam srce svoje pokriveno sjenama!

U minsko polje Edena,
U gorje srca ledena, siša je duša.
Do ruba Svetog gejjzira,
Doplovila je sjenka sanki,
Sva u ognju radosti i nadanja.

[OBJAVLJENO U AUTORSKOM ČASOPISU "SAPPHOART" 2017. GODINE]

BALADA U PREDVEČERJE

Dok mjesec blista kao režanj prezrele dunje,
sumrak svilom tuge obavija šume,

dan gleda prizor noći mraka sa suzom u očima,
i sklapa u tuzi svoje kapke.

Tmina raste.

Svi putevi nestaju za izmrcvarenim fenjerima,
ulica tone u zaborav, vuče mračnu stravu svojih okova,
i steže bol u duši.

Od umora će pasti u hladne kupke.

Mrak plavi svoje obraze,
lunja gajevima i daljinama,
igra igru noći i plaši ljude.

Nema bedema ni straže da zaustavi mrak,
pred njim, sve se boje gube u crnom tkanju,
u kotlu vješca sve iščezava!

U duši mraka, skitnica vjetar,
okićen mnoštvom mrtvačkih traka,
hladnim dahom, noć čini još žešćom.

U tebi se gubi svaki prizvuk fonova,
i najači vox šuti,

tvoj crni mantil u strahu nas ranjava,

svi šute ili šapću riječi tajnovite,

u poroti žalobnih večernjih flora,

izdiše kraj.

[OBJAVLJENO NA PORTALU
"AVLIJA" 2017. GODINE]

N.N. XI.

Ja nemam gdje skloniti glavu
ni umorno čelo stisnuti u naručje čije,
jer nebo me prezire,
a pakao me se srami.

Sva vrata svijeta, zatvorena su preda mnom;
obilazim tuđe pragove,
pobožno kucam na njihova vrata
još uvijek nadajući se
a anđeli se snebivaju,
a đavli me mrze.

Magli mi se vid i sve nekako propuh pirka kroza me.
Zaglavio sam između svijetova.

Ne trpe me snovi, ne trpi me java
ni kruta realnost ni bajkovite priče.

Ja nemam gdje skloniti glavu
ni umorno čelo stisnuti u naručje čije,
jer zamrzile su me zvijezde
i daleka sunca pljuju na me;
i praznina svemira zatajila mi je ime.
Izdale su me varljive oči neba
i usta pogane đavolje dubine.

Kako da umrem,
kako da ispustim dušu,
kada nemam gdje skloniti glavu!?

[IZ ZBIRKE "BEZIMENE PUKOTINE"
2017. GODINE]

KONVENCIONALNE FORME

Kažu mi što trebam raditi, kakvim se zanosim a zanositi,
kakvom ljubavlju ljubiti, kakvom mržnjom omrzjeti.

A ja se pokoravam i samo šutim
snivajuć bure buna u lancima i stegi.

NE!

Ne mogu ravnodušno
sjediti znajući što mi
je činiti,
poduzeti, zapaliti,
pogubiti, obogatiti,
osloboditi....

Kažu mi kome se trebam klanjati, kakvim se
lovorikama kitihi, kakve poslove raditi: zannormne ili
ponižavajuće.

Jesam li ugojeno tele što čeka na klanje?

Jesam li divlja zvijer ili domaća pitoma
životinja u kletci i kavezai?????

[IZ ZBIRKE "ANATOMIJA MELANKOLIJE" 2017. GODINE]

VJETROM NOŠENE ŽELJE

Krv lišća pada na plašt listopada,
zahujao je vjetar i nosi želje griješne i svete,
ko povehlo lišće što s vjetrom tumara,
moje želje, razilaze se na sve strane.
U sivoj magli,
bez ijedne iskrice sunca
ko duša željna čistoće (u euforiji bunca)
želja krišom nagli.

Divlja želja što suncem zlatnim si obasjana,
nazdravljam
tvome biću,
tvojoj ljepoti,
tvojim šarama.
O mila željo,
tako čila, tako jaka,
u tebi je mračna noć čarolije hora,
veselje gine,
na radost melankolije.

Umire želja nošena noći u baršunu;
i želje u beznađu skitanja,
traže jedna drugu.

Od svih želja,
želja vjetrom razbacanih,
imam samo jednu,
da mi duh u neplodnosti želja zamre.

[OBJAVLJENO NA PORTALU
"POEZIJA ONLINE" 2017. GODINE]

SAMO ČOVJEK

Ja sam samo čovjek,
dok nad mojom glavom jata zvijezda
svijaju gnijezda i cvrkuću kao ptice,
dok grme i tutnje sile i gromovi,
dok vjećaju božanstva.

Ja sam samo čovjek,
sjenka laži, prozirna iluzija.

Ja sam samo čovjek,
dok se oko mene svjetovna mora
prelamaju, brda premještaju s kraja na kraj,
dok se vjetrovi svijeta tjeraju,
dok se sile prirode uskovitlaju u konačan
kraj!

Ja sam samo čovjek,
tanahna nit zbilje, zbiljska fatamorgana.

Ja sam samo čovjek,
dok se iza leđa mi izvode čarolije,
vradžbine i izriču drevna proročanstva,
dok čuda svijetom jezde
i obmane ispunjaju zrak.

Ja sam samo čovjek,
prah, samo zrnce prašine u oku svemira,
ja sam samo Adam od šipražja i blata.

[OBJAVLJENO NA PORTALU "OPUSTENO.RS" 2017. GODINE]

ŽIVOT VJEČNI U MRTVOJ RIJEČI

Zauvijek ću živjeti u crnom,
užarenom slovu prokletstva, utisnutom na bijeli papir.
U suzama koje su smekšale tvrdu tintu,
vječno ću snatriti kao živa riječ.
Bit ću s njima kada budu otkrivali
tajne čudesnih znakova i divili se
riječima obmane, riječima prijezira.
Uzburkat ću im maštu i pomračiti um;
bit ću s njima i oni sa mnom
u krvavoj srdžbi koju sam isplakao
na pergamentu istine.
I moje srce, kucat će s njihovim
i moja duša, sjedit će im na ramenima.
Bit ću živ, dokle oko bude otkrivalo
retke nijeme tišine pergamenta;
bit ću živ, dokle ždrijelo bude
probavljalo tintu
i glas dopirao do ušiju plebsa.

[OBJAVLJENO NA PORTALU "OČARAVANJE" 2017. GODINE]

ZAROBLJEN

Srce mi se sledilo od tvoje blizine,
i krvca hrabrosti zgrušala se u veni,
živinski strah ključa u meni,
biće budućnosti gine.
Ja sam dijete magle i mraka,
jezdim na olupini nade,
vrijeme za me stoji, na varmeđi iza svakog koraka,
moć Lucifera, dušu mi krade.
Izgubio sam dobro i griješno srce
i nadu u bolje dane
i iščekivanje;
obljepio sam dušu plakatima sjete i osame.
Mrtvac sam što ukinuo je šablone raja i pakla.
Ne mogu u planine među čisti zrak,
ni u šume gdje padaju mutne kiše,
ne mogu u krš, među hridine,
ne mogu u doline mrtvaca,
ne mogu ni u jednu supstanciju,
jer ljudi imaju crveniju krv od moje,
jer ja sam čovjek bez budućnosti.

[IZ SUDJELOVANJA NA 8. KNS MEĐUNARODNOM
KNJIŽEVNOM SUSRETU 2017. GODINE]

Podaci o autoru:

Zoran Hercigonja, bavi se književnim radom redovito objavljujući sadržaje u različitim književnim formama i žanrovima na portalima i časopisima. Piše za časopise: **Književnost uživo, Kvaka, Avlija, Zvezdani kolodvor, Etna, Eckermann, Krična masa** te internet portale: **Očaravanje, Poezija Online, Strane, Metafora, Opusteno, Narativa, Impuls, Fioka**.

Objavljuje kratke priče, pripovijetke, poeziju, dramske tekstove, recenzije, osvrt, eseje te promocije. Autor je tiskane zbirke poezije pod nazivom "*Krhotine stakla*", "*Okamine*", "*Bezimene Pukotine*", "*Anatomija melankolije*" te tiskane knjige pripovijedaka "*Svi gjavli i gromovi*", "*Ogrebotine*". Pokretač je i glavni te izvršni urednik web časopisa **Sapphoart-časopis za poeziju ISSN 2584-3974**. Pokretač je bloga **Faunova poslijepodneva** na kojem objavljuje prozne tekstove.

Pjesma "*Na obali grada*" uvršena mu je u **ZBORNİK POEZIJE MEĐUNARODNOG FESTIVALA POEZIJE "MESOPOTAMIJA 2017."** Pripovijetkom "*Kolotečina: Testiranje stvarnosti*", ušao je u širi krug za nagradu Krična masa **NAGRADA "SEDMICA & KRITIČNA MASA" 2017.** godine. Pripovijetka "*Tko se boji smrti još tri za groš*" uvrštena mu je u "**Zbirku PS portala 2. književnog natječaja 2017. godine**".

Također je objavio 2017. godine kratku zbirku poezije od svega šest pjesama naziva "*Vrletne strmine*" na stranicama Gradske knjižnice i čitaonice Petrinja. Na međunarodnom portalu **FIOKA**, objavio je knjigu pripovijedaka pod nazivom **DER TEUFEL** koja se sastoji od četiri poduže pripovijetke. Sudjelovao je na **8. KNS Međunarodnom književnom susretu** 2017. godine s dvije pjesme: "*Zarobljen*" i "*Zaboravljeni glasovi*". Pjesmama, **Balkanski ideali, Bog ponižene vizije** te **Bezličja-naličja-lica** konkurirao je za nagradu **ZVONA i NARI 2017.** godine.

e-mail:

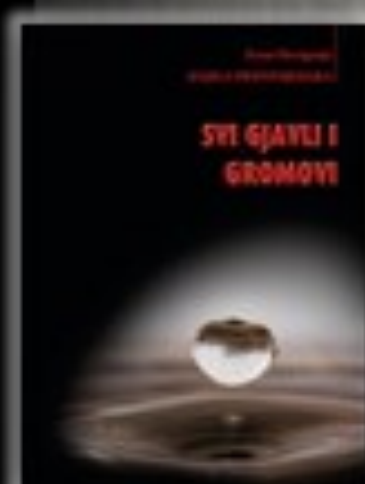
zoran.hercigonja@gmail.com

web:

zoran-hercigonja.webnode.hr

Ogrebotine

Svi gjavli i gromovi

Okamine

Krhotine
stakla